

затвердження Списку історичних населених місць України". Надання такого статусу накладає певні вимоги і, в першу чергу, до забудови міста, реконструктивних робіт, використанні природно-заповідних ресурсів і охорони пам'яток культурної спадщини. Природно - заповідний фонд міста за даними Державної служби заповідної справи становлять два Ржищівських ландшафтних заказники: один з них (площа - 1288,0 га) є пам'яткою національного значення (1985 р.), другий (площа - 1712,0 га) є пам'яткою місцевого значення (1968 р.).

Ржищів – освітянське місто, в місті розташовані чотири вищі навчальні заклади I-II рівня акредитації: Ржищівський будівельний технікум та Ржищівський індустріально-педагогічний технікум, Ржищівський гуманітарний коледж та Державний навчальний заклад «Ржищівський професійний ліцей».

с.Балико-Щучинка. Розташована сході від адміністративного центру територіальної громади за 10 км. Найближча залізнична станція – Кагарлик, за 37 км. Відстань до м. Києва- 90 км.

Зі сходу Балико-Щучинку омивають води Канівського водосховища, утвореного на Дніпрі в 1973-1976 роках.

Неодноразово на березі струмка Чучинка, що впадає в Дніпро в районі майбутнього Канівського моря, знаходили посуд епохи Київської Русі. Це наводило на думку, що кераміка належала жителям давньоруського міста Чучин. Це місто було одним з оборонних міст-фортець на правому березі Дніпра. В літописах воно згадується під 1110 р. як Чучин-град. Місто-фортеця Чучин належало до системи Дніпровської оборонної лінії, що захищала південні підступи до Києва від кочівників. Фортецю було дощенту спалено татарами на початку XIII ст. Древній Чучин розмістився на правому березі Дніпра на висоті 70 м над рівнем води. Городище Чучин з усіх сторін захищене крутими схилами, вздовж споруд тягнувся ряд напівземлянкових жител. Поблизу археологи відкрили кілька господарських ям, які використовувалися для зберігання зерна.

При розкопках Чучинського городища знайдено предмети різного призначення: знаряддя праці, предмети побуту, зброю, твори ювелірного мистецтва, запаси продуктів. До знарядь праці відносяться: леміш, наральник, серп, коса, пружинні ножини, жорна, сокири.

Сучасне поселення виникло на початку XVIII ст. Чучинка була утворена на землях Ржищівського православного монастиря і стала належати до Ржищівського володіння Воропичів, які в цей час відступили від православної церкви і потрапили в сіті латинства. Заснувавши латинський монастир у Ржищеві, вони подарували йому Чучинські землі. У 1792 році в Чучинці було 47 садиб. У віданні Ржищівського монастиря Чучинка залишалась до 1833 року, коли, внаслідок розпорядження царського уряду, нерухоме майно латинських монастирів поступило в державу.

Сучасна назва села Щучинка виникла недавно в результаті перекручення стародавньої справжньої її назви. В літературі XIX століття воно згадується під назвою Чучинка/ Л. Похилевич "Сказання про населені пункти Київської губернії", так його називають старожили і до цього часу. Ставши незрозумілою назва Чучинка була замінена по законах народної етимології співзвучним і разом з тим зрозумілим словом Щучинка, що походить від назви риби, що у великій кількості водилася у цих місцях.

Село Балики засноване в кінці XVI століття Київським вїйтом Іваном Баликою (1592-1613), до початку XVIII ст. належало Ржищівському православному монастирю. Одним із Балик було продане Мартину Романовичу Машевському, а потім Елеонорі Байківській.

Балики і Щучинка склали один приход.

Балики до Жовтневої революції залишались власністю поміщиків Байківських. Щучинка - державним селом. Багато селян відправлялись з села на заробіток в Херсонську і Єкатеринославську губернії.

У 1921 році села були об'єднані в одне село Балико-Щучинка.

19 03 20 24 р.

В. І. [Signature]